

Kulturdepartementet

Sendt per e-post til postmottak@kud.dep.no

Oslo, 14. november 2013
Deres ref.: 13/3389 ME/ME1 EAB:elt
Vår ref.: CWU

Høringssvar GramArt – endringer i åndsverkloven – Gjennomføring av EUs direktiv 2011/77/EU om endringer i vernetiden for opphavsrett og visse nærstående rettigheter

1. Innledning

Det vises til Departementets høringsbrev av 3.10.2013. GramArt avgir med dette høringssvar som høringsinstans. For informasjon om GramArt, se www.gramart.no.

Vi vil innledningsvis bemerke at vi imøteser implementeringen av Endringsdirektivet. De foreslåtte reglene vil i det store og hele være til fordel for våre medlemmer, både som utøvere, komponister og tekstforfattere.

Implementeringen reiser imidlertid svært mange praktiske problemstillinger, som i liten grad er berørt i høringsbrevet. Utfordringene kan til dels løses i lovteksten, til dels gjennom belysning i forarbeider, og til dels i utfyllende forskrifter. Vi ønsker å belyse utfordringene i høringssvaret, slik at Departementet gis anledning til å vurdere den mest hensiktsmessige måten å adressere disse utfordringene på. Dersom Departementet har behov for å diskutere våre innspill nærmere, stiller vi gjerne opp til utdypende samtaler om dette.

Vi vil i høringssvaret stort sett følge Departementets systematikk og nummerering.

Til sist i høringssvaret, ønsker vi imidlertid å belyse noen tilleggsmomenter.

2. Vernetiden for musikkverk tilknyttet tekst - åvl. § 40

GramArt støtter i hovedsak Departementets forslag. For øvrig viser til Tonos høringssvar, som vi gir vår støtte til.

3. Forlengelse av vernetiden for utøvende kunstnere og tilvirkere av lydopptak - åvl. § 42 og § 45

GramArt støtter Departementets forslag, samt den legislative begrunnelsen for regelen. Vi har ved flere anledninger uttalt oss positivt til forlengelsen i forbindelse med den europeiske lovgivningsprosessen.

3.1 Produsentbegrepet

Departementet bruker i sine kommentarer til bestemmelsen begrepene "produsent" og "tilvirker" om hverandre. GramArt oppfordrer Departementet til å unngå "produsent"-begrepet i denne sammenheng for å unngå utilsiktede misforståelser. Slike misforståelser kan oppstå ved at "produsent"-begrepet i musikkbransjen benyttes om svært forskjelligartede roller:

1. Produsentbegrepet benyttes i musikkbransjen for det første om tilvirkere i enkelte sammenhenger, slik også Departementet gjør. Som eksempel kan nevnes at man i Gramo kaller tilvirkerne "produsenter", "produsentsektor", "produsentvederlag" mv.

2. Produsentbegrepet benyttes i musikkbransjen for det andre om de såkalte studioprodusenter. Dette er mennesker som bidrar med lyd-, markeds- eller kunstfaglig kompetanse i innspillingsprosessen. Slike studioprodusenter kan være tilvirkere etter § 45. Vel så ofte er de imidlertid leid inn og betalt av tilvirker, slik at de som hovedregel ikke har tilvirkerrettigheter.

3. Produsentbegrepet benyttes i musikkbransjen for det tredje om kombinerte komponister og utøvere som lager musikk, fortrinnsvis på elektroniske instrumenter, som såkalte "beats". I hovedsak er dette instrumentale lydspor som benyttes som del av en komposisjon, som regel ved at en vokalist legger til vokalmelodilinje. Hvorvidt disse har tilvirkerrettigheter i det enkelte tilfelle må avgjøres konkret.

Vi vil således i det videre holde oss til begrepet tilvirker, og oppfordrer Departementet til å gjøre det samme i den videre lovgivningsprosessen.

3.2 Utformingen av § 45 (2)

Når det gjelder utformingen av § 45 (2), synes vi denne har fått en noe tung formulering. Vi foreslår følgende endring i siste punktum:

*"Dersom **opptaket er** et lydopptak ~~i løpet av nevnte tidsrom utgis eller offentliggjøres~~ varer vernet likevel i 70 år ~~etter utløpet av det år opptaket for første gang ble utgitt eller offentliggjort, alt etter hvilket tidspunkt som er det første.~~"*

3.3 Følger av heving

Under det generelle punktet om forlengelsen av vernetiden, drøfter Departementet følgene av en eventuell heving etter ny § 42a. Vi vil imidlertid behandle dette under punkt 4 i høringsbrevet.

4. "Bruk eller tap" – Mulighet for å bringe en avtale om overdragelse av rettigheter til opphør – åvl. § 42a

4.1 Innledning

GramArt støtter i hovedsak Departementets forslag, herunder at bestemmelsen gjøres preseptorisk. Vi ser imidlertid at det gjenstår en del uklarhet knyttet til den praktiske gjennomføringen. Problemstillingene vil kommenteres i det følgende. Vi overlater til Departementet om uklarhetene bør løses i lovteksten, i forarbeidene eller i forskrift.

4.2 Hvem har hevingsrett?

4.2.1 *Inngangsvilkårene*

Departementet legger til grunn at et vilkår for hevingsretten er at utøver har overført eller overdratt sine rettigheter til en tilvirker. Det synes da å være et vilkår at utøveren må ha overdratt både eksemplarframstillingsretten og retten til utnyttelse på forespørsel. Vår erfaring er imidlertid at utøvere vanligvis har overdratt eksemplarframstillingsretten, men ikke retten til utnyttelse på forespørsel. Dette har vi gjentatte ganger hevdet i media (eksempelvis i Aftenposten 13.2.2013) og dette er også det svenske Musikerförbundet sitt syn. I kontrakter som ble inngått før den digitale tidsalder hadde ikke plateselskapene behov for noen on-demand rett, en rett som for øvrig først ble innført med InfoSoc-direktivet (Dir. 2001/29/EF). Denne retten er således som et utgangspunkt i behold hos utøverne. Til tross for dette utnytter plateselskapene denne retten uten nærmere avtale med utøver, eksempelvis gjennom strømming.

På denne bakgrunn blir det en selvmotsigelse at utøver a) må ha en kontrakt hvor on-demand-retten er overdratt for å i det hele tatt være i den krets som har hevingsadgang, og b) må kreve at selskapet oppfyller on-demand-utnyttelse for å være i hevingsposisjon.

Vi synes det her er vanskelig å forene direktivet og gjennomføringsbestemmelsen med de faktiske forhold, og ber Departementet vurdere om det er behov for utfyllende regler som ivaretar dette. Ettersom Endringsdirektivets ordlyd er rimelig klar, oppfordrer vi Departementet til å kontakte Kommisjonen for dens syn.

4.2.2 *Hvem er utøver?*

Direktivet lar det være til medlemslandene å implementere direktivet på en hensiktsmessig måte når det gjelder innspillinger med flere utøvere.

Departementet tar til orde for at avtalen må heves av samtlige utøvere i felleskap.

GramArt bemerker at på de aller fleste musikkinnspillinger deltar det er mer enn én utøver. Vi mener det vil underminere hele bestemmelsen, og derigjennom direktivets intensjon, om det er et vilkår at samtlige utøvere må stå sammen om hevingserklæringen.

For det første, vil det ikke alltid være overskuelig for en utøver å vite hvem samtlige øvrige utøvere er. Dette vil særlig gjelde medvirkende session-musikere. Skal man holde fast ved departementets utgangspunkt, må det som minimumsvilkår gis en rett til den enkelte utøver å få utlevert informasjon fra plateselskapet om hvilke andre utøvere som deltar, samt at plateselskapet da ikke i etterkant kan hevde at det er nødvendig med samtykke fra flere utøvere enn det opprinnelig ble opplyst om.

For det annet, kan det være vanskelig å få tak i alle de andre utøvere. Det er jo her tale om innspillinger som er mer enn 50 år gamle. Som andre mennesker, flytter og dør også musikere, og mange går over i andre yrker uten å beholde kontakt med musikkbransjen. Utøvere har ingen særskilt innsynsrett i folkeregister eller lignende som gjør det mulig på noen enkel måte å innhente de nødvendige samtykker. Departementet bør således vurdere om det kan innføres proklamaordninger som gjør ordningen praktikabel.

Under enhver omstendighet, mener GramArt det bør være tilstrekkelig at et flertall av de kjente medvirkende utøvere hever avtalen.

For den videre utnyttelsen av innspillingen etter hevingen, kan det være naturlig å kreve samtykke av samtlige utøvere, men også her foretrekker vi at regelen suppleres med en proklamaordning.

4.3 Hvem skal hevingserklæringen rettes til?

Direktivet og den foreslåtte § 42a legger til grunn at heving må skje overfor tilvirker. Det problematiseres imidlertid i liten grad hvem tilvirker er.

I motsetning til opphavsretten og utøverretten, er tilvirkerretten uten personlig tilknytning. Den kan fritt overdras, og den overdras også i praksis. Selskaper fusjonerer og fisjonerer, og innspillinger lisensieres på eksklusiv og ikke-eksklusiv basis, tidvis også i flere ledd.

For at hevingsretten skal være praktikabel, må utøver enkelt kunne fastslå hvem hevingserklæringen skal rettes til.

GramArt mener at et utgangspunkt kan hentes i implementeringsregelen fra Storbritannia, der tilvirker anses som den "*for the time being entitled to the copyright in the sound recording*", CDPA 1988 S. 191HA (7), (vår uth.). Det bør med andre ord ikke være relevant hvem som er originær tilvirker, men at man bør se på hvem som faktisk besitter tilvirkerrettighetene på tidspunktet for henholdsvis krav om utnyttelse og hevingserklæring.

Etter GramArts syn bør det også kunne heves overfor den nasjonale representant for tilvirker, dvs. i praksis også den som under en lisens er ført opp i Gramos database som mottaker av tilvirkerverdier for kringkasting og annen offentlig fremføring.

Dersom utøver kun skal kunne heve overfor eier av tilvirkerrettighetene, vil regelen være lite praktikabel. Ved å flytte eierskapet av tilvirkerrettighetene utenlands, vil prosessrisikoen for utøveren være altfor stor til at den lovfestede rettigheten kan følges opp.

GramArt mener det også i denne sammenheng bør kunne innføres proklamaregler for de tilfeller der tilvirker er ukjent, eller der tilvirker er basert i et annet land.

4.4 Hva er virkningen av hevingen?

Departementet uttaler i høringsbrevet at "*Den utvidede vernetiden for [tilvirkers] rettigheter vil avbrytes dersom avtale heves etter forslaget til § 42a, se nedenfor side 12. Dersom den utøvende kunstneren hever avtalen med [tilvirker] i perioden 50 til 70 år etter utgivelse eller offentliggjøring, vil altså de rettigheter som var overført til [tilvirker], tilbakeføres til den utøvende kunstneren*".

Dette fremstår uklart. GramArt stiller særlig spørsmål ved om det er en tilsiktet følge av bestemmelsen at en utøver som hever sin avtale med tilvirker (for eksempel på grunn av vesentlig kontraktsbrudd i en annen sammenheng) før det har gått 50 år, blir stilt i en dårligere rettslig posisjon enn en utøver som kan benytte seg av hevingsadgangen i § 42a. Dette vil utdypes i det følgende.

En tradisjonell obligasjonsrettslig heving vil som utgangspunkt innebære en ytelsesrestitusjon, som igjen medfører at utøverrettighetene vil tilbakeføres til utøver, mens tilvirker har sine separate tilvirkerrettigheter i behold. Tilvirker kan imidlertid ikke utnytte innspillingen, ettersom det ikke lenger foreligger noen bindende avtale med utøver om utnyttelsen av innspillingen. I nevnte tilfelle, kan imidlertid tilvirker ha i behold utøverrettigheter fra *andre* utøvere, eksempelvis sessionmusikere som har inngått separate kontrakter med tilvirker.

Spørsmålet blir da om en tilvirker i et slikt tilfelle har sine tilvirkerrettigheter i behold i hele forlengelsesperioden (50-70 år), eller bortfaller tilvirkerrettighetene deres på samme måte etter 50-årsperioden? Dette vil være av vesentlig betydning for om utøver kan beføye over innspillingen (eventuelt etter særskilt samtykke med øvrige utøvere) eller ikke.

Etter direktivet og implementeringsregelen kan utøveren som har hevet før 50-årsfristen ikke benytte særregelen i § 42a fordi inngangsvilkåret om overdragelse ikke lenger foreligger. Dette vil også sperre for session-musikernes hevingsadgang dersom hevingsretten gjøres betinget av at alle utøvere må være samlet om hevingserklæringen.

GramArt mener det må klargjøres i forbindelse med implementeringen at forlenget vernetid for tilvirkerrettighetene er betinget av at det foreligger gyldige avtaler med utøverne.

Det fremstår også uavklart hva konsekvensen vil være for vederlag som skal innkreves av Gramo når en avtale heves etter § 42a. Det fremstår etter GramArts syn å være flere alternative løsninger:

- a) Gramo krever inn som før, men den bortfalte tilvirkerandel overføres FFUK,
- b) Gramo krever inn som før, men den bortfalte tilvirkerandel overføres til utøverne (enten til innspillingens respektive utøvere, eller legges til det samlede utøvervederlag),
- c) Gramo krever inn som før, men den bortfalte tilvirkerandel går til (øvrige) tilvirkere,
- d) Gramo krever ikke inn for bortfalte tilvirkerandeler.

Det vil utvilsomt være betydelige interessemotsetninger knyttet til denne subtile, men svært praktiske detaljen. GramArt ber derfor Departementet legge føringer på at man for de tilfeller der en avtale er hevet i medhold av § 42a velger enten alternativ a eller b, slik at formålet med regelen ivaretas på best mulig måte.

GramArt ønsker videre å bemerke at heving er en alminnelig misligholdssanksjon i samsvar med den alminnelige kontraktsrett. Vi stiller da spørsmål ved om § 42a er å oppfatte slik at når hevingsvilkårene etter § 42a er oppfylt, så foreligger det *per se* et vesentlig mislighold som også utløser andre misligholdssanksjoner? I så fall vil utøver i tillegg til hevingsretten også kunne kreve erstattet økonomisk tap uten å måtte påvise ytterligere mislighold.

5. "Session-fond" - Etablering av et årlig supplerende vederlag til utøvende kunstnere - § 42b

5.1 Innledning

GramArt støtter i hovedsak Departementets forslag, herunder at bestemmelsen gjøres preseptorisk. Vi ønsker også å uttrykkelig gi vår støtte til at bestemmelsen omfatter mikroforetak.

Vi ser imidlertid også her at det gjenstår en del uklarhet knyttet til den praktiske gjennomføringen. Disse vil kommenteres i det følgende. Vi overlater til Departementet om problemstillingene bør løses i lovteksten, i forarbeidene eller i forskrift.

5.2 Til Departementets virkelighetsbeskrivelse

5.2.1 "Normalsituasjonen"

I høringsbrevet skriver Departementet at "Normalt vil en utøvende kunstner som medvirker på et lydopptak overdra sine rettigheter til fremføringen til en tilvirker av lydopptaket" (vår uth.). GramArt mener dette er en noe upresis gjengivelse av virkeligheten.

For det første er det et skille mellom artistene og session-musikerne. Graden av overdragelse varierer i særlig grad mellom disse, der session-musikerne som utgangspunkt har overdratt større andel av utøverrettigheter enn det artistene har.

Men også innad i disse to kategorier er det individuelle forskjeller.

For både artister og session-musikere vil det eksempelvis i svært liten grad være overdratt andre tilgjengeliggjøringsrettigheter enn eksemplarspredning. Retten til offentlig fremføring er i begge tilfeller i behold, og forvaltes gjennom tvangslisensen i § 45b. Videre er – som nevnt ovenfor – retten til tilgjengeligjøring på forespørsel (on-demand-retten) i behold for de fleste avtaler inngått før digital utnyttelse ble vanlig.

En annen skillelinje går på forskjellen mellom artister som har såkalt "artistavtale" og artister som har såkalt "lisensavtale". I førstnevnte tilfelle, er det plateselskapet som er tilvirker, og utøver gir tilvirker visse rettigheter i avtaleperioden. Vi mener imidlertid det er snakk om betingede tillatelser til utnyttelsen, og ikke overdragelser som sådan. Vi erkjenner at begrepsbruken i norsk opphavsrett her tidvis benytter overdragelse om begge tilfeller (se Rognstad s. 337 flg.), men ser behov for å påpeke dette særskilt i denne sammenhengen. For "lisensavtalene" er det utøveren selv som finansierer innspillingen og innehar de originære tilvirkerrettighetene etter § 45, men lisensierer så både sine rettigheter etter § 42 og § 45 til plateselskap i en pakke.

Basert på de avtaler GramArt bistår med rådgivning i, har det de siste år vært omtrent en 50/50-fordeling mellom de to avtaletyper. Det er således etter vårt syn ikke "normalt" at utøvere "overdrar" sine rettigheter til tilvirkere i den utstrekning Departementet legger til grunn.

5.2.2 "mindre etablerte utøvende kunstnere"

Departementet hevder videre at "*Mange mindre etablerte utøvende kunstnere overfører eller overdrar sine rettigheter mot engangsutbetaling*".

Dette blir også etter vårt syn upresist.

Det er svært mange av session-musikerne som er vel etablerte utøvende kunstnere, og som så vel troner på toppen av Gramos utbetalingslister. Det er med andre ord ikke graden av "etablerhet" som avgjør om de overdrar rettigheter mot engangsutbetaling, men snarere hvilken rolle de faktisk har på den relevante innspillingen. Er det tale om en såkalt "featured artist" (den artist eller den gruppe hvis navn innspillingen markedsføres under), har utøveren som regel en royaltavtale. Er det derimot tale om en session-musiker, har utøveren som regel et engangshonorar.

5.2.3 En pragmatisk tilnærming

GramArt erkjenner at de nevnte forhold ikke har direkte betydning for implementeringen, men vi mener en korrekt virkelighetsforståelse vil styrke lovgivningsprosessen og lette departementets arbeid. Som veiledning kan det vises til at man i Gramo har lagt til grunn et skille mellom såkalte A- og B-utøvere, der A-utøverne er royaltartistene, mens B-utøverne er session-musikerne. Uten at det trenger å være del av lovbestemmelsen, mener vi det kan være hensiktsmessig ved tolkningen av § 42b å legge til grunn at de som er berettiget til det supplerende vederlaget, er B-utøverne. Med en slik pragmatisk tilnærming kan man unngå mye bevisvil knyttet til hvor etablert utøveren er, eller hva slags avtale som faktisk ble inngått for 50 år siden. Det legges i denne sammenheng til at det for session-musikere i overveiende grad inngås muntlige avtaler med begrenset bevisverdi.

5.3 Hvem er tilvirker?

Som under punkt 4, kan det være tvil om hvem som skal anses som tilvirker, og som dermed er pliktig til å oppgi nødvendig informasjon og utbetale 20 %-andelen.

Vi kan i hovedsak vise til våre merknader om dette ovenfor. Vi ønsker imidlertid også her å vise til implementeringsreglene i UK. Her legger man til grunn at plikten til å gi nødvendig informasjon, samt å utbetale 20 %-andelen, ligger til tilvirker eller "*where the producer has*

granted an exclusive licence of the copyright in the sound recording, the licensee under the exclusive licence (the "exclusive licensee")", CDPA 1988 S. 191HB (1).

GramArt ber Departementet legge lignende betraktninger til grunn, slik at man hindrer omgåelse av plikten til å gi informasjon og plikten til å betale 20 %-andelen.

5.4 Hvilke inntekter?

Departementet berører i høringsbrevet hvilke inntekter det bør tas hensyn til når vederlaget beregnes. GramArt er langt på vei enig i betraktningene, som etter vårt syn også samsvarer med direktivet. Vi ønsker imidlertid å rette særlig søkelys på noen inntekter vi mener det kan være grunn til å vurdere nærmere om burde inngå i beregningen av 20 %-andelen

5.4.1 *Innkopiering*

Ifpi og Fono har på vegne av sine medlemmer inngått avtaler med NRK som gir NRK rett til å innkopiere fonogrammer i audiovisuelle produksjoner for tv-sending. Universal Music har tilsvarende avtale for TV2.

Utøverorganisasjonene mener avtalene med NRK/ TV2 ikke har tilstrekkelig hjemmelsgrunnlag. Utøverne har således etter vårt syn sine utøverrettigheter i behold (i det minste betinget av nærmere samtykke), men de er utsatt for en uberettiget utnyttelse av disse rettighetene. Som Departementet muligens er kjent med foreligger en tvist mellom utøver- og tilvirkerorganisasjoner om dette.

GramArt mener imidlertid uavhengig av tvisten at det i det minste må legges til grunn at innkopieringsinntekter må rapporteres og inngå i beregningen av 20 %-andelen på samme måte som øvrige inntekter.

5.4.2 *Videresendingsrettigheter og andre rettigheter forvaltet av Norwaco*

Rettigheter som forvaltes gjennom Norwaco, fordeles i hovedsak mellom utøver og tilvirker. For en viss andel har imidlertid tilvirkerorganisasjonene fått gjennomslag for et erverv av en stor andel av musikkutøvernes rettigheter, særlig under henvisning til utkjøp av session-musikere. Også denne andelen må legges til grunn ved beregningen av 20 %-andelen.

5.5 Hvem forvalter fondet?

GramArt legger til grunn at det blir Gramo som forvalter fondet. Med dette mener vi at det bør være Gramo som er rette rapporteringsinstans, og Gramo som er rette mottager av 20 %-andelen fra ansvarlig tilvirker/ lisenstaker. Det bør videre være Gramo som forestår den individuelle fordelingen av 20 %-andelen til de respektive utøvere.

Vår begrunnelse for at det bør være Gramo som forvalter fondet, er at Gramo har de nødvendige databaser og det system som enklest kan tilpasses fondets behov. Dette vil dermed være den løsning som er mest samfunnsøkonomisk, samtidig som man ivaretar den nødvendige transparens og tillit til fondet ved at både tilvirker og utøvere er representert i Gramos styre.

For øvrig støtter vi Gramos høringsssvar på dette punkt.

5.6 Sanksjoner

Etter GramArts syn bør lovteksten ha sanksjonsbestemmelser, eventuelt ved at det inntas en sanksjonshjemmel som kan utfylles i forskrift. Det vil etter GramArts syn – ikke minst i de nærmeste år – være svært lave vederlag som genereres gjennom § 42b. Dersom utøveren kun har alminnelige sivilrettslige sanksjoner til disposisjon for å forfølge krav, vil prosessrisikoen

langt overstige det skyldige vederlag i de fleste tilfeller. Etter vårt syn vil den mest effektive sanksjonen for å sikre at det rapporteres og betales i samsvar med bestemmelsen være at man gir Gramo en mulighet til å ilegge standardiserte dagbøter som kan motregnes i skyldnerens øvrige Gramo-vederlag.

6. "Blanke ark" – Nullstilling av forskudd og fradrag – åvl. § 42c

6.1 Innledning

GramArt støtter i hovedsak Departementets forslag. Vi ser imidlertid også her at det gjenstår en del uklarhet knyttet til den praktiske gjennomføringen. Disse vil kommenteres i det følgende. Vi overlater til Departementet om problemstillingene bør løses i lovteksten, i forarbeidene eller i forskrift.

6.2 Bør være preseptorisk

Etter vårt syn bør § 42c være preseptorisk, på samme måte som §§ 42a og 42b. Det vil være svært vanskelig for en utøver å se de langsiktige følgene av å avtale vekk den lovfestede rett som følger av forslaget til § 42c. Med den betydelige skjevhet i forhandlingsmakt mellom plateselskap og utøver, vil en preseptorisk regel bedre ivareta Endringsdirektivets intensjoner.

6.3 Reforhandlingsrett

Endringsdirektivet artikkel 1 (4) åpner for at medlemsstatene kan lovfeste en reforhandlingsrett for royaltyavtaler. Departementet velger imidlertid ikke å benytte seg av denne adgangen. GramArt beklager dette, og ber Departementet revurdere sitt syn.

Det foregår en rivende utvikling på det digitale området, der det nærmest årlig dukker opp nye utnyttelsesformer. Vi observerer at for flere av disse utnyttelsesformer tar plateselskaper seg til rette, uten nødvendigvis å ha hjemmelsgrunnlag for utnyttelse av utøvernes rettigheter. Dette taler for en fleksibel tilnærming der en reforhandlingsrett supplerer de alminnelige kontraktsrettslige sanksjoner.

Vi viser til direktivets fortale avsnitt 16, og mener at vederlagsnemnda kunne utøvd en meklingsrolle i tilfeller der reforhandlingen ikke fører frem. En slik ordning kan være prosessøkonomisk heldig sammenlignet med domstolsprøving, og fremstår også som en langt mer forsonende løsning.

6.4 Overgangsregler

Det er videre uklart for GramArt hvorfor § 42c ikke er inntatt overgangsreglene i endringslovens del II (2) b).

7. Uoverdragelig vederlagsrett for utøvere; Tvungen kollektiv forvaltning av fremføring på forespørsel - åvl. § 42 og § 45b

Foruten de forhold som høringsbrevet berører, vil GramArt benytte anledningen til å minne om at vi har oversendt en utredning av Sæmund Fiskvik til Departementet, hvor vi fremdeles venter på svar.

Utredningen tar til orde for en uoverdragelig vederlagsrett for musikkutøvere, og at vederlagsretten forvaltes kollektivt. Den foreslåtte ordning vil stimulere til vekst og idéskaping

nedenfra, og vil også bidra til maktspredning og mangfold – i tråd med Regjeringens intensjoner i tilleggsproposisjonen til statsbudsjettet.

Utredningen inneholder konkrete forslag til utformingen av §§ 42 og 45b. Det er etter vårt syn naturlig at Departementet vurderer om vårt forslag kan tas inn i forbindelse med implementeringen av Endringsdirektivet.

Vårt forslag vil kunne avhjelpe mange av de skjevheter vi har påpekt i dette høringssvaret.

Vi gjentar at vi mer enn gjerne møter Departementet for å diskutere våre innspill nærmere.

Vennlig hilsen,

A handwritten signature in blue ink, appearing to read 'Christian Wadahl Uhlen'.

Christian Wadahl Uhlen,
kst. daglig leder

22 00 56 57/ christian@gramart.no